

МІНІСТЕРСТВО ФІНАНСІВ УКРАЇНИ

НАКАЗ

від 3 серпня 2018 року № 673

Про затвердження узагальнюючих податкових консультацій з деяких питань оподаткування податком на додану вартість

Відповідно до пункту 52.6 статті 52 глави 3 розділу II Податкового кодексу України та Порядку надання узагальнюючих податкових консультацій, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 27 вересня 2017 року № 811, зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 13 жовтня 2017 року за № 1266/31134, **наказую:**

1. Затвердити такі, що додаються:

- Узагальнюючу податкову консультацію щодо особливостей оподаткування податком на додану вартість від'ємної різниці між ціною придбання (звичайною ціною) товару та ціною реалізації такого товару на експорт;
- Узагальнюючу податкову консультацію щодо документального підтвердження знищення або зруйнування основних виробничих або невикористаних засобів;
- Узагальнюючу податкову консультацію щодо оподаткування податком на додану вартість операцій з отримання постійним представництвом нерезидента фінансування від головної компанії — нерезидента;
- Узагальнюючу податкову консультацію щодо оподаткування податком на додану вартість операцій банків та інших фінансових установ з передачі у фінансовий лізинг майна, набутого ними у власність внаслідок звернення стягнення на таке майно.

2. Департаменту податкової політики та Департаменту забезпечення комунікацій та організаційно-аналітичної роботи в установленому порядку забезпечити оприлюднення цього наказу на офіційному веб-сайті Міністерства фінансів України.

3. Податкові консультації застосовувати у частині, що не суперечить цим узагальнюючим податковим консультаціям.

4. В. о. Голови Державної фіскальної служби України Продану М. В. довести цей наказ до відома відповідних підрозділів Державної фіскальної служби України та територіальних органів Державної фіскальної служби України.

5. Контроль за виконанням цього наказу залишаю за собою та покладаю на в. о. Голови Державної фіскальної служби України Продана М. В.

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Міністерства фінансів України
03 серпня 2018 року № 673

В. о. Міністра

О. Маркарова

Узагальнююча податкова консультація щодо особливостей оподаткування податком на додану вартість від'ємної різниці між ціною придбання (звичайною ціною) товару та ціною реалізації такого товару на експорт

Питання:

За якою ставкою податку на додану вартість підлягає оподаткуванню від'ємна різниця між ціною придбання (звичайною ціною) товару та ціною реалізації такого товару на експорт?

Відповідь:

Відповідно до підпункту "г" пункту 185.1 статті 185 Податкового кодексу України (далі — Кодекс), об'єктом оподаткування податком на додану вартість є операції платників податку з вивезення товарів за межі митної території України.

Згідно з пунктом 188.1 статті 188 Кодексу база оподаткування операцій з постачання товарів/послуг визначається виходячи з їх договірної вартості з урахуванням загальнодержавних податків та зборів (крім акцизного податку на реалізацію суб'єктами господарювання роздрібної торгівлі підакцизних товарів, збору на обов'язкове державне пенсійне страхування, що справляється з вартості послуг стільникового рухомого зв'язку, податку на додану вартість та акцизного податку на спирт етиловий, що використовується виробниками — суб'єктами господарювання для виробництва лікарських засобів, у тому числі компонентів крові і вироблених з них препаратів (крім лікарських засобів у вигляді бальзамів та еліксирів).

При цьому база оподаткування операцій з постачання товарів/послуг не може бути нижче ціни придбання таких товарів/послуг, база оподаткування операцій з постачання самостійно виготовлених товарів/послуг не може бути нижче звичайних цін, а база оподаткування операцій з постачання необоротних активів не може бути нижче балансової (залишкової) вартості за даними бухгалтерського обліку, що склалася станом на початок звітного (податкового) періоду, протягом якого здійснюються такі операції (у разі відсутності обліку необоротних активів — виходячи із звичайної ціни), за винятком:

- товарів (послуг), ціни на які підлягають державному регулюванню;
- газу, який постачається для потреб населення.

До складу договірної (контрактної) вартості включаються будь-які суми коштів, вартість матеріальних і нематеріальних активів, що передаються платнику податків безпосередньо покупцем або через будь-яку третю особу у зв'язку з компенсацією вартості товарів/послуг. До складу договірної (контрактної) вартості не включаються суми неустойки (штрафів та/або пені), три проценти річних та інфляційні, що отримані платником податку внаслідок невиконання або неналежного виконання договірних зобов'язань.

До бази оподаткування включаються вартість товарів/послуг, які постачаються (за виключенням суми компенсації на покриття різниці між фактичними витратами та регульованими цінами (тарифами) у вигляді виробничої дотації з бюджету та/або суми відшкодування орендодавцю — бюджетній установі витрат на утримання наданого в оренду нерухомого майна, на комунальні послуги та на енергоносії), та вартість

матеріальних і нематеріальних активів, що передаються платнику податків безпосередньо отримувачем товарів/послуг, поставлених таким платником податку.

Слід зазначити, що під постачанням товарів розуміється будь-яка передача права на розпоряджання товарами як власника, у тому числі продаж, обмін чи дарування такого товару, а також постачання товарів за рішенням суду (підпункт 14.1.191 пункту 14.1 статті 14 Кодексу).

У випадках, передбачених статтею 189 Кодексу, база оподаткування визначається з урахуванням положень статті 189 Кодексу.

Згідно з пунктом 194.1 статті 194 Кодексу, операції, зазначені у статті 185 Кодексу, крім операцій, що не є об'єктом оподаткування, звільнених від оподаткування, та операцій, до яких застосовується нульова ставка та ставка 7 відсотків, оподатковуються за ставкою, зазначеною в підпункті "а" пункту 193.1 статті 193 Кодексу, яка є основною, тобто ставка 20 відсотків.

За нульовою ставкою відповідно до підпункту "а" підпункту 195.1.1 пункту 195.1 статті 195 Кодексу оподатковуються операції з вивезення товарів за межі митної території України у митному режимі експорту. Товари вважаються вивезеними за межі митної території України, якщо їх вивезення підтверджене в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України, митною декларацією, оформленою відповідно до вимог Митного кодексу України.

Таким чином, виходячи з норм Кодексу ставка податку застосовується в цілому до виду операції, яка здійснюється платником податку. Тому у разі здійснення операції з експорту товару за ціною нижче ціни придбання (звичайної ціни) такого товару, нульова ставка застосовується до такої операції в цілому, за умови підтвердження факту вивезення товарів у відповідному митному режимі належно оформленою митною декларацією.

**В. о. директора Департаменту
податкової політики**

В. П. Овчаренко

**Узагальнююча податкова консультація щодо документального підтвердження
знищення або зруйнування основних виробничих або невикористовуваних засобів**

Питання:

Які документи підтверджують знищення або зруйнування основних виробничих або невикористовуваних засобів внаслідок обставин непереборної сили чи інші випадки ліквідації необоротних активів без згоди платника, а також знищення, розібрання або перетворення необоротних активів в інший спосіб, внаслідок чого необоротний актив не може використовуватися за первісним призначенням відповідно до підпункту 14.1.191 пункту 14.1 статті 14 для цілей застосування пункту 198.5 статті 198 Податкового кодексу України?

Відповідь:

Відповідно до підпункту 14.1.191 пункту 14.1 статті 14 Податкового кодексу України (далі — Кодекс), постачання товарів — будь-яка передача права на розпоряджання товарами як власника, у тому числі продаж, обмін чи дарування такого товару, а також постачання товарів за рішенням суду. При цьому відповідно до підпункту "д" цього підпункту постачанням товарів також вважаються ліквідація платником податку за власним бажанням необоротних активів, які перебувають у такого платника.

Не є постачанням товарів випадки, коли основні виробничі засоби або невикористовувані засоби ліквідуються у зв'язку з їх знищенням або зруйнуванням внаслідок дії обставин непереборної сили, а також в інших випадках, коли така ліквідація здійснюється без згоди платника податку, у тому числі в разі викрадення необоротних активів, або коли платник податку надає контролюючому органу відповідний документ про знищення, розібрання або перетворення необоротних активів в інший спосіб, внаслідок чого необоротний актив не може використовуватися за первісним призначенням.

Згідно з пунктом 189.9 статті 189 Кодексу у разі якщо основні виробничі або невикористовувані засоби ліквідуються за самостійним рішенням платника податку, така ліквідація для цілей оподаткування розглядається як постачання таких основних виробничих або невикористовуваних засобів за звичайними цінами, але не нижче балансової вартості на момент ліквідації.

Норма цього пункту не поширюється на випадки, коли основні виробничі або невикористовувані засоби ліквідуються у зв'язку з їх знищенням або зруйнуванням внаслідок дії обставин непереборної сили, в інших випадках, коли така ліквідація здійснюється без згоди платника податку, у тому числі в разі викрадення основних виробничих або невикористовуваних засобів, що підтверджується відповідно до законодавства, або коли платник податку подає контролюючому органу відповідний документ про знищення, розібрання або перетворення основних виробничих або невикористовуваних засобів у інший спосіб, внаслідок чого вони не можуть використовуватися за первісним призначенням.

При цьому, відповідно до підпункту "г" пункту 198.5 статті 198 Кодексу платник податку зобов'язаний нараховувати податкові зобов'язання виходячи з бази оподаткування,

визначеної відповідно до пункту 189.1 статті 189 Кодексу, та скласти не пізніше останнього дня звітного (податкового) періоду і зареєструвати в Єдиному реєстрі податкових накладних в терміни, встановлені Кодексом для такої реєстрації, зведену податкову накладну за товарами/послугами, необоротними активами придбаними/виготовленими з податком на додану вартість (для товарів/послуг, необоротних активів, придбаних або виготовлених до 1 липня 2015 року, — у разі якщо під час такого придбання або виготовлення суми податку були включені до складу податкового кредиту), у разі якщо такі товари/послуги, необоротні активи призначаються для їх використання або починають використовуватися в операціях, що не є господарською діяльністю платника податку (крім випадків, передбачених пунктом 189.9 статті 189 Кодексу).

Отже, у випадку ліквідації основних виробничих або невикробничих засобів у зв'язку з їх знищенням або зруйнуванням внаслідок дії обставин непереборної сили та у інших випадках ліквідації без згоди платника податку, в тому числі при викраденні, податкові зобов'язання з податку на додану вартість не нараховуються, якщо факт знищення або зруйнування документально підтверджується відповідно до законодавства. Такими документами можуть бути:

- сертифікат Торгово-промислової палати України, який підтверджує факт настання обставин непереборної сили (форс-мажору), отриманий відповідно до Закону України "Про торгово-промислові палати в Україні";
- акт, який засвідчує факт пожежі, складений відповідно до положень Порядку обліку пожеж та їх наслідків, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 26 грудня 2003 року № 2030 (зі змінами), що підписується комісією, до складу якої входить не менш як три особи, у тому числі представник територіального органу ДСНС України, представник адміністрації (власник) об'єкта, потерпілий;
- дані (витяг) з відповідного реєстру про припинення права власності на основні засоби у разі їх повного знищення згідно з порядком, визначеним статтею 349 Цивільного кодексу України;
- витяг з Єдиного реєстру досудових розслідувань, що засвідчує факт реєстрації відомостей про кримінальне правопорушення, отриманий в порядку, встановленому Кримінальним процесуальним кодексом України, в разі викрадення основних засобів;
- інші документи, що відповідно до законодавства підтверджують факт знищення, зруйнування, викрадення основних виробничих або невикробничих засобів.

Щодо документів, які підтверджують знищення, розібрання або перетворення основних засобів в інший спосіб, внаслідок чого основний засіб не може використовуватися за первісним призначенням, слід враховувати наступне.

Відповідно до пунктів 41 — 43 Методичних рекомендацій з бухгалтерського обліку основних засобів, затверджених наказом Міністерства фінансів України від 30 вересня 2003 року № 561 (зі змінами), для визначення непридатності основних засобів до використання, можливості їх використання іншими підприємствами, організаціями та установами, неефективності або недоцільності їх поліпшення (ремонт, модернізації тощо) та оформлення відповідних первинних документів керівником підприємства створюється постійно діюча комісія.

Така комісія:

- здійснює безпосередній огляд об'єкта, що підлягає списанню;
- установлює причини невідповідності критеріям активу;

- визначає осіб, з вини яких сталося передчасне вибуття основних засобів з експлуатації, вносить пропозиції щодо їх відповідальності;
- визначає можливість продажу (передачі) об'єкта іншим підприємствам, організаціям та установам або використання окремих вузлів, деталей, матеріалів, що можуть бути отримані при демонтажі, розбиранні (ліквідації) основних засобів, установлює їх кількість і вартість;
- складає і підписує акти на списання основних засобів.

Таким чином, у випадку ліквідації основних засобів у зв'язку з їх розібранням або перетворенням у інший спосіб, внаслідок чого вони не можуть використовуватися за первісним призначенням, платник податку не нараховує податкові зобов'язання з податку на додану вартість (в тому числі, відповідно до норм пункту 198.5 статті 198 Кодексу) у випадку подання контролюючому органу належним чином оформленого акта на списання основних засобів за формою, встановленою наказом Міністерства статистики України "Про затвердження типових форм первинного обліку" від 29 грудня 1995 року № 352, або за довільною формою, за умови, що такий документ міститиме всю необхідну інформацію, яка дозволяє ідентифікувати операцію, та матиме належні реквізити первинного документа. Незалежно від форми складання документа на списання основних засобів такий документ має підтверджувати факт знищення, розібрання або перетворення основних засобів в інший спосіб, внаслідок чого основний засіб не може використовуватися за первісним призначенням.

При цьому, Кодексом не визначено механізму подання платником податку контролюючому органу документів про знищення, розібрання або перетворення основних виробничих або невиробничих засобів. У зв'язку із цим платник податку може подати такі документи (копії документів) контролюючому органу у загальновстановленому порядку за власною ініціативою або на запит контролюючого органу (або особисто платником податків, або уповноваженою на це особою, або поштою з повідомленням про вручення та з описом вкладення, або засобами електронного зв'язку в електронній формі з дотриманням вимог законів щодо електронного документообігу та електронного цифрового підпису).

**В. о. директора Департаменту
податкової політики**

В. П. Овчаренко

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Міністерства фінансів України

03 серпня 2018 року № 673

Узагальнююча податкова консультація щодо оподаткування податком на додану вартість операцій з отримання постійним представництвом нерезидента фінансування від головної компанії — нерезидента

Питання:

Чи оподатковується податком на додану вартість сума фінансування, що перераховується головною компанією — нерезидентом, на користь її постійного представництва в Україні?

Чи повинна сума фінансування, що отримується постійним представництвом в Україні, враховуватись у загальному обсязі операцій для цілей обов'язкової реєстрації такого постійного представництва платником податку на додану вартість?

Відповідь:

1. Чи оподатковується податком на додану вартість сума фінансування, що перераховується головною компанією — нерезидентом, на користь її постійного представництва в Україні?

Законом України "Про зовнішньоекономічну діяльність" визначено, що іноземні суб'єкти господарської діяльності, що здійснюють зовнішньоекономічну діяльність на території України, мають право на відкриття своїх представництв на території України.

Представництво іноземного суб'єкта господарської діяльності — установа або особа, яка представляє інтереси іноземного суб'єкта господарської діяльності в Україні і має на це належним чином оформлені відповідні повноваження.

Відповідно до пункту 12 Інструкції про порядок реєстрації представництв іноземних суб'єктів господарської діяльності в Україні, затвердженої наказом Міністерства зовнішніх економічних зв'язків і торгівлі України від 18 січня 1996 року № 30 (зі змінами), зареєстровано в Міністерстві юстиції України 24 січня 1996 року за № 34/1059, представництво суб'єкта господарської діяльності не є юридичною особою і не здійснює самостійно господарської діяльності, у всіх випадках воно діє від імені і за дорученням іноземного суб'єкта господарської діяльності, зазначеного у свідоцтві про реєстрацію, і виконує свої функції згідно із законодавством України. Представництво іноземного суб'єкта господарської діяльності в Україні може здійснювати функції, пов'язані з виконанням представницьких послуг, тільки в інтересах іноземного суб'єкта господарської діяльності, зазначеного у Свідоцтві.

Також частиною 2 статті 95 Цивільного кодексу України визначено, що представництво є відокремленим підрозділом головної компанії — нерезидента і не є юридичною особою. Представництво може наділятися майном юридичної особи, що її створила. Відповідно, між головною компанією та представництвом не можуть мати місце операції цивільно-правового характеру з надання послуг чи результатів робіт та, відповідно, не можуть бути і здійснені розрахунки за такі послуги.

Підпунктом "г" підпункту 14.1.139 пункту 14.1 статті 14 Податкового кодексу України (далі — Кодекс), визначено, що особою для цілей розділу V Кодексу є, у тому числі, постійне представництво нерезидента.

Відповідно до пункту 185.1 статті 185 розділу V Кодексу об'єктом оподаткування податком на додану вартість є операції платників податку з:

- а) постачання товарів, місце постачання яких розташоване на митній території України, відповідно до статті 186 Кодексу, у тому числі операції з безоплатної передачі та з передачі права власності на об'єкти застави позичальнику (кредитору), на товари, що передаються на умовах товарного кредиту, а також з передачі об'єкта фінансового лізингу в користування лізингоотримувачу / орендарю;
- б) постачання послуг, місце постачання яких розташоване на митній території України, відповідно до статті 186 Кодексу;
- в) ввезення товарів на митну територію України;
- г) вивезення товарів за межі митної території України;
- е) постачання послуг з міжнародних перевезень пасажирів і багажу та вантажів залізничним, автомобільним, морським і річковим та авіаційним транспортом.

З метою оподаткування цим податком до операцій із ввезення товарів на митну територію України та вивезення товарів за межі митної території України прирівнюється поміщення товарів у будь-який митний режим, визначений Митним кодексом України.

Таким чином, фінансування витрат постійного представництва нерезидента в Україні не може вважатись компенсацією вартості товарів/послуг у зв'язку з тим, що операції між головною компанією та таким представництвом не можуть вважатись операціями з постачання товарів/надання послуг.

Враховуючи зазначене, оскільки кошти, що надходять на рахунок постійного представництва нерезидента в Україні від головної компанії — нерезидента, не є компенсацією вартості товарів/послуг, що постачаються таким представництвом, то у зв'язку із відсутністю об'єкта оподаткування податком на додану вартість при отриманні таких коштів постійне представництво нерезидента в Україні не визначає податкові зобов'язання з податку на додану вартість.

2. Чи повинна сума фінансування, що отримується постійним представництвом нерезидента в Україні, враховуватись у загальному обсязі операцій для цілей обов'язкової реєстрації такого постійного представництва платником податку на додану вартість?

Пунктом 181.1 статті 181 Кодексу визначено, що у разі, якщо загальна сума від здійснення операцій з постачання товарів/послуг, що підлягають оподаткуванню згідно з розділом V Кодексу, у тому числі з використанням локальної або глобальної комп'ютерної мережі, нарахована (сплачена) такій особі протягом останніх 12 календарних місяців, сукупно перевищує 1 000 000 гривень (без урахування податку на додану вартість), така особа зобов'язана зареєструватися як платник податку на додану вартість у контролюючому органі за своїм місцезнаходженням (місцем проживання) з дотриманням вимог,

передбачених статтею 183 Кодексу, крім особи, яка є платником єдиного податку першої — третьої групи.

Враховуючи те, що кошти, що надходять від головної компанії — нерезидента на рахунок постійного представництва нерезидента в Україні, не є компенсацією вартості товарів/послуг, що постачаються таким представництвом, відповідно при отриманні таких коштів представництво не враховує їх у загальному обсязі операцій для цілей обов'язкової реєстрації такого постійного представництва платником податку на додану вартість.

**В. о. директора Департаменту
податкової політики**

В. П. Овчаренко

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Міністерства фінансів України

03 серпня 2018 року № 673

Узагальнююча податкова консультація щодо оподаткування податком на додану вартість операцій банків та інших фінансових установ з передачі у фінансовий лізинг майна, набутого ними у власність внаслідок звернення стягнення на таке майно

Питання:

Порядок оподаткування податком на додану вартість операцій банків та інших фінансових установ з передачі у фінансовий лізинг майна, яке набуто банками та іншими фінансовими установами у власність внаслідок звернення стягнення на таке майно в результаті невиконання боржником своїх кредитних зобов'язань (у тому числі у ході реалізації плану фінансової реструктуризації згідно із законодавством).

Відповідь:

Згідно з підпунктом "а" пункту 185.1 статті 185 Податкового кодексу України (далі — Кодекс) об'єктом оподаткування податком на додану вартість є операції платників податку з постачання товарів, місце постачання яких розташоване на митній території України, відповідно до статті 186 цього Кодексу, у тому числі операції з безоплатної передачі та з передачі права власності на об'єкти застави позичальнику (кредитору), на товари, що передаються на умовах товарного кредиту, а також з передачі об'єкта фінансового лізингу в користування лізингоотримувачу/орендарю.

Постачання товарів — це будь-яка передача права на розпоряджання товарами як власника, у тому числі продаж, обмін чи дарування такого товару, а також постачання товарів за рішенням суду. Постачанням товарів також вважається фактична передача матеріальних активів іншій особі на підставі договору про фінансовий лізинг (повернення матеріальних активів згідно з договором про фінансовий лізинг) чи іншої домовленості, відповідно до якої оплата відстрочена, але право власності на матеріальні активи передається не пізніше дати здійснення останнього платежу (підпункт 14.1.191 пункту 14.1 статті 14 Кодексу).

Під фінансовим лізингом (орендою) розуміється господарська операція, що здійснюється фізичною або юридичною особою і передбачає передачу орендарю майна, яке є основним засобом згідно з Кодексом і придбане або виготовлене орендодавцем, а також усіх ризиків та винагород, пов'язаних з правом користування та володіння об'єктом лізингу (підпункт "б" підпункту 14.1.97 пункту 14.1 статті 14 Кодексу).

Лізинг (оренда) вважається фінансовим, якщо лізинговий (орендний) договір містить одну з таких умов:

- об'єкт лізингу передається на строк, протягом якого амортизується не менш як 75 відсотків його первісної вартості, а орендар зобов'язаний на підставі лізингового договору та протягом строку його дії придбати об'єкт лізингу з наступним переходом права власності від орендодавця до орендаря за ціною, визначеною у такому лізинговому договорі;

- балансова (залишкова) вартість об'єкта лізингу на момент закінчення дії лізингового договору, передбаченого таким договором, становить не більш як 25 відсотків первісної вартості ціни такого об'єкта лізингу, що діє на початок строку дії лізингового договору;
- сума лізингових (орендних) платежів з початку строку оренди дорівнює первісній вартості об'єкта лізингу або перевищує її;
- майно, що передається у фінансовий лізинг, виготовлене за замовленням лізингоотримувача (орендаря) та після закінчення дії лізингового договору не може бути використаним іншими особами, крім лізингоотримувача (орендаря), виходячи з його технологічних та якісних характеристик.

Під терміном "строк фінансового лізингу" слід розуміти передбачений лізинговим договором строк, який розпочинається з дати передання ризиків, пов'язаних із зберіганням або використанням майна, чи права на отримання будь-яких вигод чи винагород, пов'язаних з його використанням, або будь-яких інших прав, що слідує з прав на володіння, користування або розпоряджання таким майном, лізингоотримувачу (орендарю), та закінчується строком закінчення дії лізингового договору, включаючи будь-який період, протягом якого лізингоотримувач має право прийняти одноосібне рішення про продовження строку лізингу згідно з умовами договору.

Таким чином, якщо банки та інші фінансові установи здійснюють передачу майна у фінансовий лізинг (у тому числі здійснюють зворотну передачу у фінансовий лізинг майна, набутого ними у власність внаслідок звернення стягнення на таке майно), то такі операції є постачанням товарів.

Згідно з абзацом другим пункту 197.12 статті 197 Кодексу звільняються від оподаткування податком на додану вартість операції банків та інших фінансових установ з постачання майна, набутого ними у власність внаслідок звернення стягнення на таке майно. Звільнення від оподаткування стосується тієї частини вартості майна, за якою воно було набуто у власність в рахунок погашення зобов'язань за договором кредиту (позики).

Відповідно до пункту 189.15 статті 189 Кодексу у разі постачання (продажу, відчуження іншим способом) банками та іншими фінансовими установами майна, набутого ними у власність внаслідок звернення стягнення на таке майно, базою оподаткування є позитивна різниця між ціною постачання та ціною придбання такого майна. Ціна придбання визначається як вартість майна, за якою таке майно набуто у власність. У разі придбання майна у платника податку ціна придбання визначається з урахуванням податку на додану вартість.

Якщо за таким майном суми податку були включені до складу податкового кредиту банком, іншою фінансовою установою, застосовуються положення пункту 198.5 статті 198 Кодексу.

Отже, у випадку передачі у фінансовий лізинг майна, набутого банками або іншими фінансовими установами внаслідок звернення стягнення на таке майно, такі банки та інші фінансові установи:

- застосовують режим звільнення від оподаткування податком на додану вартість на підставі абзацу другого пункту 197.12 статті 197 Кодексу до частини вартості майна, за якою таке майно було набуто у власність в рахунок погашення зобов'язань за договором кредиту (позики);
- нараховують податкові зобов'язання з податку на додану вартість виходячи з бази оподаткування, визначеної відповідно до пункту 189.1 статті 189 Кодексу, у разі якщо

під час придбання банком такого майна суми податку на додану вартість були включені до складу податкового кредиту;

- нараховують податкові зобов'язання з податку на додану вартість виходячи з бази оподаткування, визначеної як позитивна різниця між ціною постачання та ціною придбання такого майна з урахуванням вимог, визначених пунктом 189.15 статті 189 Кодексу.

**В. о. директора Департаменту
податкової політики**

В. П. Овчаренко